

Ռաֆֆի

Հայաստանի ողբ

Քանի տարի է, Հայրենիք սիրուն,
Դառն ցավերովդ եղել եմ ջունուն.
Սար ու ձոր ընկած իբր խենթ մաջնուն.
Վեր առ զքնարդ մուսայդ դյուցազուն.
Ողբամք Հայաստան, ավստ'ս Հայաստան:
Մըթնեցավ հայոց պայծառ լուսատուն,
Խեթիվ հայեցավ Ակրն գերաբուն.
Միշտ այդպես ձմեռ, ե՞րբ հապա գարուն.
Արի նըստենք լամբ, ո՛վ Հայ իմաստուն: Ողբամք Հայաս.:
Վախում եմ մի օր անտեր՝ անպաշտպան,
Մեռնի այս հիվանդը, ո՛չ դեղ, ո՛չ դարման,
Ու այնպես կորչի ազգըն աննըման,
Մեզ մնում է սուգ ո՛վ Հայ գիտնական: Ողբամք Հայաս.:
Եկեք ի հանդես, սգավոր տեսարան.
Ո՛վ մեծըդ Ներսես, Սահակ Պարթևյան,
Մեսրոպյ և Մովսես արփիք Թորգոմյան.
Եկեք երջանիկ Հարքրդ սրբազան: Ողբամք Հայաս.:
Չը կան ազգասեր նախնի իշխաններ,
Ցրված է հոտը, չկան ժողովներ,
Հավատն է միայն, ոչ միություն, ոչ սեր,
Լեր դու ողբակից, ով Խորենյան ծեր: Ողբամք Հայաս.:
Հայաստանի մեջ գանազան ազգեր,
Յուր խեղճ որդիքը պանդուխտ ու անտեր,

Քաղաքք ու ավանք անբընակ, ավեր,
Ավերակ ու անշեն են հայոց տներ: Որքամք Հայաս.:
Ինչո՞ւ դու այդպես ո՛վ վերին տնտես,
Հայոց խեղճ ազգը արեցիր անտես.
Ե՛րբ արդյոք մեզ դու լույս պիտի ծագես,
Ե՛րբ բարի իշխան մեզ պիտի կարգես: Կանգնյա Հայաս.:
Մի՛ թողուր, մի՛ թողուր ավեր Հայաստան,
Հարո՛ւ դու կրկին գազգըն անկենդան.
Լուր մեզ դու, լուր մեզ փրկիչ բարեխնամ,
Փայլեցո՛ւ կրկին փառքն Արարատյան,
Կանգնյա գՀայաստան, ափսո՛ւ Հայաստան: